

A l'esquerra, Carlos Fabra, president de la Diputació de Castelló, a qui la jutgessa investiga per les acusacions de corrupció empresarial i política que es deriven de la seua relació econòmica amb l'empresari Vicente Vilar (dreta), qui, com Fabra, ha declarat com a imputat.

El cas Fabra es torna dia a dia un **laberint** més delirant

Cada jornada se sumen nous escàndols al cas de corrupció que implica el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra. L'últim constata que el Ministeri d'Agricultura va autoritzar un pesticida considerat inicialment com a tòxic.

Les cares de Carlos Fabra i Vicente Vilar serien les més adequades en aquests temps per il·lustrar gràficament la paraula *escàndol* en qualsevol diccionari. Vilar, antic amic i soci de Fabra, compartia amb ell un complicat –i eficaç– embolic d'empreses fitosanitàries que eren summament rendibles gràcies a la intervenció de Fabra. Aquest pressionava el Ministeri d'Agricultura perquè una de les empreses compartides aconseguira una llicència de comercialització d'un determinat pesticida, per després treure rendiment a la llicència. O bé la venien a tercers o bé fabricaven i distribuïen ells mateixos l'insecticida. Així una vegada rere altra, deixant amb la boca oberta les multinacionals, les quals en-

fastidien tant com podien. Vilar va començar a contar-ho tot a la jutgessa i als diaris quan es va assabentar que Fabra i la seua exdona pretenien deixar-lo fora del negoci. La jutgessa va considerar que tant l'un com l'altre podien haver desenvolupat actuacions delictives, i els va fer declarar com a imputats. No hi ha hagut mesures cautelars derivades de les declaracions, però la brutícia continua sortint de tots els racons.

Ara Vilar vol sol·licitar al jutjat de Nules (Plana Baixa) un peritatge per demostrar que Carlos Fabra mai no va efectuar els informes que ara ha presentat per justificar una sèrie de pagaments milionaris que va rebre de Vilar. Aquest últim manté que els informes en qüestió

–en teoria Fabra cobrava per realitzar una sèrie d'informes jurídics sobre els productes fitosanitaris– mai no van existir, i que Carlos Fabra cobrava, sí, però no per fer informes, sinó a canvi de la seua pressió sobre els polítics del Ministeri d'Agricultura. Ara, amb l'escàndol que li ha esclatat a la cara, Fabra ha presentat els fantasmals informes, però Vilar diu que els ha fet *a posteriori*, és a dir, per a l'ocasió.

Vilar, en la seua croada contra Fabra i contra ell mateix –ja que era soci del president de la Diputació en la majoria de corrupcions–, ha anat un pas més enllà: ha amenaçat de presentar Naranja, empresa de la qual és propietari, com a acusació particular en la investigació que estudia Fabra i Vilar sobre possibles delictes contra l'administració pública. Sens dubte, una mesura increïble –recordem que el mateix Vilar pot acabar com a acusat en una investigació en què la seua empresa és acusació–. Però tot és poc en aquest sàinet, en el qual el Ministeri d'Agricultura, com ha reflectit el diari *Levante*, ha reconegut que va variar els seus criteris –en poques paraules, els va fer més permissius– abans d'aprovar la comercialització del reeixit pesticida Abac, un dels més famosos que va comercialitzar Vilar gràcies als contactes polítics de Fabra. El Ministeri, quan Jesús Posada n'estava al capdavant, va ajudar que Abac vegega la llum malgrat que els tècnics d'Agricultura consideraven que tenia una substància que podia danyar la salut de les persones i de l'entorn. Així, el Ministeri va elaborar una nova proposta de criteris d'avaluació, que posteriorment va eixir endavant, amb la qual ja no considerava perillosa la substància en qüestió. Això va ser possible, segons Vilar, gràcies a la intervenció de Fabra.

A més, Vilar pot trobar-se amb noves complicacions gràcies a una nova empresa química que es construirà a Eslida (Plana Baixa), amb la qual, segons la Societat d'Amics de la Serra d'Espadà (SASE), segurament està involucrat. La SASE afirma que la fàbrica elaborarà detergents i que l'activitat serà contaminant per a l'entorn, un parc natural.

Joan M. Oleaque